

5 - 14 maj 2011

Berättelsen om resan till de spanska
PYRENEERNA
i allmänhet och byn Hecho i synnerhet

Text & foto: Jola och Thomas Johnsson
www.clangula.se

Pyreneerna våren 2011

Jola på Barcelonas moderna flygplats

Beskrivning av Pyreneerna	3
Dag 1: Flyg till Barcelona, bil till Tarrega	4
Dag 2: Bil från Tarrega till Alquezar, vandring i Alquezar	4 - 6
Dag 3: Bil från Alquezar till Hecho	6 - 8
Dag 4: Utflykt till norra Hechodalen	9 - 12
Dag 5: Utflykt till San Juan de la Pena och Riglos	13 - 14
Dag 6: Vandring i Hecho och i södra Hechodalen	14 - 19
Dag 7: Utflykt till Puerto Somport, Astun och Jaca	19 - 20
Dag 8: Bil från Hecho till norr om Villafranca	21
Dag 9: Bil ner till Medelhavet, söder om Barcelona	22
Dag 10: Flyg tillbaka till Sverige	22

Syftena med resan var flera: Skåda fåglar (bl a finna stensparven), fotografera blommor, insekter och andra djur, se hur människorna lever uppe i bergstrakterna men framförallt att ta det lugnt och njuta av ron och stillheten i bergen.

Konceptet var som vanligt: Köp två "flygstolar", beställ en hyrbil och kör dit näsan pekar - och stanna där du trivs!

Statistik: Vi kom att köra sammanlagt 140 mil, exponera 2 293 digitala bilder och resan kostade oss totalt (allt inkluderat) 924 kr per person och dag.

Vi är mycket nöjda med resan, främst därför att vädret var bra och vi fann "ett litet bergsparadis" i byn Hecho. Här bodde vi fem nätter.

Spanien är till ytan lite större än Sverige, har en befolkning om drygt 47 miljoner invånare. Landet är, liksom Sverige, en konstitutionell monarki och indelat i 17 autonoma regioner och två autonoma städer. Regeringen utgörs av Spanska Socialistiska Arbetarpartiet under ledning av premiärminister Zapatero. En vecka efter vår vistelse i landet hölls lokal- och regionalval, där det socialistiska partiet gick starkt tillbaka.

Los Pirineos

Pyreneerna är en ung bergskedja och började bildas under den alpina veckningen för cirka 60 miljoner år sedan. Bergen är därför branta och spetsiga med fantastiska dalgångar, klippstup och raviner. Nordsidan (Frankrike) är brantare med mer nederbörd och stora skogar medan sydsidan (Spanien) domineras av buskstäpp då sommarhettan är intensiv. Den är 430 kilometer lång och mellan 50-100 kilometer bred. Högsta toppen - Pico de Aneto 3 404 m ö h - ligger på den spanska sidan. Bilden ovan är från bergspasset Puerto de Somport (1 640 m ö h) norr om den spanska staden Jaca. Här går gränsen mellan Spanien och Frankrike. ● = byn Hecho ● = staden Barcelona

Berättelsen om resan till de spanska Pyreneerna

Torsdagen den 5 maj

Klockradion ringer denna morgon redan klockan 04.00. Solen är på väg upp över en molnfri himmel och det är en minusgrad när taxin hämtar oss klockan 05.30. Vi tar tåget till Kastrups flygplats, passerar för första gången genom ny-invigda Citytunneln under Malmö, och kommer till Kast-rup med en försening om drygt en halvtimme.

Brüssels Airlines tar oss via Bryssel till Barcelona, där vi landar strax efter halvtre på eftermiddagen. Under resan har vi sett ett lapptäcke att åkrar (bl a med blommande raps), stora kolkraftverk och industrier i Ruhr-området och den slingrande, breda floden Rehn. Under inflygningen till Barcelona får vi god sikt mot både bergen och själva staden. Det är vackert väder och ca 23 grader varmt. Vi hämtar ut vår förbeställda bil från firman Centaurio: En vit Golf TDi, som endast gått drygt 200 mil.

Vi lämnar Barcelonas flygplats och kommer ut på autovia (spanska för motorväg) A2 som tar oss mot nordost. Vä-garna är nya och breda samt av mycket hög standard. Efter en stunds körning tar vi av motorvägen och kommer till den lilla staden Tarrega, där vi efter visst letande hittat Hotel

Pintor Marsa (65 EUR för ett dubbelrum) i stans centrala del. Vi installerar oss och går för att handla lite för kväll-ens måltid på balkongen; bröd, oliver, tortilla, hård- och mjukost, tomater, skinka och vatten samt en flaska rödvin.

I behaglig värme avnjuter vi sedan måltiden och njuter av tornseglarnas sommartypiska skrin (för första gången i år), gråsparvarnas tjatter, ringduvornas tutande, koltrastarnas skönsång och steglitsernas livsbejakande kvitter. Ett par vackra härfåglar häckar på granngården och flyger förbi oss på närhåll under sina födosöksutflykter.

Vi kommer i säng redan strax efter klockan 21 och konstaterar att vi idag kört 11,6 mil.

Fredagen den 6 maj

Vi vaknar klockan sju, duschar och äter frukost på balkongen. Ännu en härlig sommardag! Idag sjunger gulhämpling-arna intensivt från några pinjetallar i hotellet närhet och härfåglarna passerar ständigt förbi, liksom igår. Innan vi lämnar Tarrega besöker vi ett av dess torg med nyutslagna

Landet genomkorsas av moderna, ny-byggda motorvägar, s k autovia

plataner och mängder med valaffischer inför kommande lokal- och regionalval.

Vi fortsätter på motorvägen A2 mot staden Lleida (eller Llerida, som den heter på katalanska). Väl där tar vi av på väg 240 åt nordost. Efter några kilometer lämnar vi Katalonien och kommer in i provinsen Aragonien.

Vallmon blommar i täta, illröda bestånd på några av åkrarna. Vi passerar ett lätt kuperat område med stora vinodlingar och två moderna, och mycket futuristiska bodegor i ett böljande landskap: Laus och Irius. I den lilla staden Monzon, med sin högt belägna borg mitt i stan, stannar vi till för en förmiddagsfika; En cafe con leiche med äppelkaka. Därefter fortsätter färden mot staden Barbastro, där vi gör ett kort uppehåll och tittar på staden och dess gamla kyrka.

Vid 14-tiden har vi på smala men asfaltbelagda vägar kommit till den lilla byn Alquézar på berget Sierra Guaras sydsluttning. Vi är nu cirka 700 meter över havet. Byn ligger på kanten till en mäktig ravין där floden Vero flyter fram långt ner. Byn är som hämtad ur en turistbroschyr och motsvarar alla våra förväntningar; Stenbelagda gator, smala gränder och prång, och hus i de mest vackra jord- och ockrafärger dominerar gatubilden. En borg med bl a en vacker kyrka ligger högt ovanför både byn och ravinen. Ursprungligen uppförd av morenerna (muslimerna) när de härskade här på medeltiden, därefter erövrade av katolikerna.

Vi tar in på Apartamentos J L Rodellar och får ett fint litet rum med en alldeles fantastisk utsikt över ravinen och de omgivande bergen. Bättre kan vi inte bo. När man vandrar genom byns smala gator får man en lätt klaustrofobisk känsla. Vi äter sen lunch på Restaurang Villacantal - också den med utsikt över ravinen. Det blir kyckling, ägg och pommes frites med grönsaker samt en liten vino tinto. Vi njuter av utsikten, ser hur några bergsklättrare tar sig högt upp längs stupen, ser gås- och smutsgamar, torn- och alpseglare, hus- och klippsvalor segla fram i ravinen samt en ormörn och några alpkräkor. Svart rödstjärt, talgoxe och gulhämplingar sjunger flitigt - eftermiddagen till trots. Göken gal, för oss nykommet. Kyrkklockan i kastellet slår varje hel kvart och styckar sönder dygnet i småbitar.

I byns närhet finns en utfodringsplats för gamar, vilket gör att det är gott om rovfåglar runt byn. Arkitekturen, det storslagna landskapet och de många rovfåglarna gör platsen synnerligen besöksvärd. Sen eftermiddag går vi längs många

Den ytterst moderna och futuristiska bodegan Irius ligger bland de böljande vinkullarna en kilometer bakom den stora välkomstskylten

trappor upp till borgen eller kastelet. Där uppe blommar fikunkaktusarna som bäst medan de väldoftande accaciorna nästan har tappat sin vita blommor. Vi går på guidad tur, njuter av den västarabiska arkitekturens valvbågar och öppna patior men också av den katolska kyrkans mäktiga altartavla med motiv från Kristi lidande.

Dagen avslutas med bröd, rökt getost, tomat och vino tinto de mesa - och med utsikt över ravinen och dess fåglar. Vi kommer i säng redan klocka 21. Idag har vi kört 14,7 mil.

Lördagen den 7 maj

Vi vaknar klockan 7, ligger och drar oss en stund (vi har ju semester) och kikar på gamar, seglare och klippduvor som drar förbi utanför fönstret. En rekommendabel syssla för en gammal fågelskådare på 60+! Jag ser även en sjungande blåstrast från sängläget. Idag har vinden friskat i men det är fortfarande soligt väder.

Vår värdinna bjuder på frukost klockan nio. Det blir café con leche, smör och bröd, marmelad och ost samt en stor sötbulle! Vi kommer iväg en timme senare och nu har vinden dragit in mörka moln och det faller ett lätt duggregn. Innan vi lämnar byn visar sig ett flertal gåsgamar och en pilgrimsfalk. Vi gör även kortare vandring ovanför byn i ett försök att hitta fåglarnas utfodringsplats men hittar inget. Däremot ser vi rikligt blommande ginst av någon art.

Vi återvänder i sydvästlig riktning mot motorvägen A2 och passerar byarna Adahuseca och Abiego. Väl söder om Sierra

Guara breder ett vackert landskap ut sig på båda sidor om vägen; lätt kuperat, böljande och småbrutet med inslag av fåglar som kornsparv, steglits, härfågel, vit stork och tofs/lagerlärka. Det mesta av landskapet är uppodlad med vallmoomgärdade sädesfält och enstaka vingårdar. På några platser sköter man om sina olivodlingar genom att beskära träden och elda upp resterna.

Vid Huesca tar vi norrut på väg A23, passerar några dammar med uppdämt, turkosfärgat bergsvatten, kör igenom några tunnlar och över bergspasset Puerto de Monrepos, innan vi vid 13-tiden når fram till staden Jaca (uttalas haka) i kanten av Pyreneerna. De senaste milerna har vi sett många glador, brunglador och gåsgamar. Det är 16 grader varmt och växlande molnighet. Vi fikar på ett café i staden, noterar att staden är större än vi tänkt oss och beslutar oss för att resa vidare till bergsbyn Hecho (uttalas etjå) en bit upp i dalen med samma namn.

Den lilla medeltida bergsbyn Alquezar ligger på sydsidan av bergskedjan Sierra Guara och nära floden Veros djupa ravin

På vägen dit löper vägen fram parallellt med välkända pilgrimsleden till Santiago de Compostela (Camino de Santiago). Vi ser några strävsamma vandrare som med mer eller mindre stor packning är på väg mot klostret i nordvästra Spanien. Floden Rio Aragon följer både deras och vår väg.

nästan 20 grader varmt och växlande molnighet. Vi installerar oss på Hotel de la Val och får ett rum med en hänförande utsikt över dalen och floden - Här vill vi bo många dagar, det känner vi direkt! Vi letar upp en liten bybutik (Supermercado) men överraskas av ett störtregn med åska, så vi

Camino de Santiago

Jakobsleden är en pilgrimsled som leder till Jesu lärjunge, aposteln Jakobs relikskrin i katedralen i Santiago de Compostela. Första pilgrimen som vandrade var Gottskalk, biskop av Le Puy, år 950. Efter honom har massor av pilgrimer vandrat den långa vägen, bl a heliga Birgitta. Den totala längden på leden är 160 mil och startar i Lyon i Frankrike. De flesta tar därför leden i flera etapper under några år. Katedralen ligger i Spaniens nordvästra del.

Vid Puente la Reina de Jaen tar vi av norrut och kör in i Hechodalen. Nu följer vi istället floden Rio Aragon Subordán, i början genom ett öppet jordbrukslandskap men ju längre norrut vi kommer desto längre in i de riktiga Pyreneerna kommer vi och dalen smalnar av. Några kilometer före Hecho upptäcker vi ett tiotal höns i en kohage. Men vid närmare granskning visar det sig vara tio smutsgamar som går där bland korna. När vi stannar bilen tar de till vingarna tillsammans med glador och brunglador. Vad överraskade vi blev!

När vi kommer fram till Hecho strax före klockan 15 är det

skylar ett tag under ett utskjutande tak och senare - vilket är mycket bättre - i en liten bar. Vi tar varsin San Miguel-öl och får ett sms från Hanna och Linnea, där de meddelar att allt är bra hemma på Solbrinken. Vi svarar att det är likaledes i Hecho! När butiken väl öppnar efter störtregn och siesta köper vi det vanliga: nybakat bröd, oliver, välsmakande får-ost, tomater och chorizokorv samt en flaska vino tinto på den spanska druvan Tempranillo. Vi äter middagen i fönsterkarmen och njuter än en gång av utsikten. Temperaturen har sjunkit till 13 plusgrader. Och vi kryper till kojs redan klockan 20. Idag har vi kört totalt 16,7 mil.

Infarten till byn Hecho uppe i Pyreneerna

Söndagen den 8 maj

När vi vaknar vid sjutiden ligger dimman tät utanför fönstret, termometern visar på ringa nio plusgrader och värmen är påslagen på elementen. Klockan slår i kyrktornet; varje kvart med ett, två resp tre och fyra slag samt heltimmar med dovare slag. Vi äter en härlig frukost i hotellets fina matsal och under tiden fräter den uppstigande solen bort det mesta av dimman. Gårdagskvällens regn har verkligen tvättat himlavalvet så rent det nu går. När vi ger oss av vid halvtiotiden är det tio grader varmt, friskt att andas och så klart i luften att det mesta ser "krispigt ut"! Vilken härlig vårmorgon!

Vi beslutar oss för att fara längre upp i bergen, längs vägen som går förbi byn Siresa med sitt medeltida kloster och den mäktiga ravinen Boca del Infierno, och som slutar några kilometer före den franska gränsen. Redan några hundra meter norr om Hecho ser vi återigen några smutsgamar bland boskapen samt ett flertal glador och brunglador. Vi får bra bilder på dem alla. I ravinen störtar floden fram mellan höga

bergssidor och vägen klättrar både på och igenom (tunnel) bergsidan. Här ser vi ett flertal klippssvalor och hör forsärlornas skarpa lockläte. På de brantaste klippväggarna växer något som liknar vår fjällbrud. Vi är nu omgivna av höga, fortfarande snöklädda, berg och är alltså mitt inne i Pyreneerna!

När vi kommer lite längre norrut öppnar landskapet upp sig, skogen når sin högstagräns och blomsterrika ängar breder ut sig. Floden har hela tiden varit vår följeslagare och i forsarna noterar vi strömstare, forsärla och vattenpiplärka (den sistnämnda numera en egen art). Skogen hyser korp, tofsmes och nötskrika och ängarna huvudsakligen hämplingar. Blomsterprakten är bedårande, även om antalet örter är färre än vi förväntat oss, både art- och antalsmässigt. På ängarna och i skogsbrynen noterar vi två arter orkidéer, två arter intensivblå gentiana, gullvivor, kungsmynta, smörblommor och kabbelekor. På vissa platser har snön just dragit sig undan och marken är fortfarande rejält fuktig. Av fjärilar observeras några segelfjärilar och talrika nässeljärilar samt någon obestämd gräsfjäril och vitvinge.

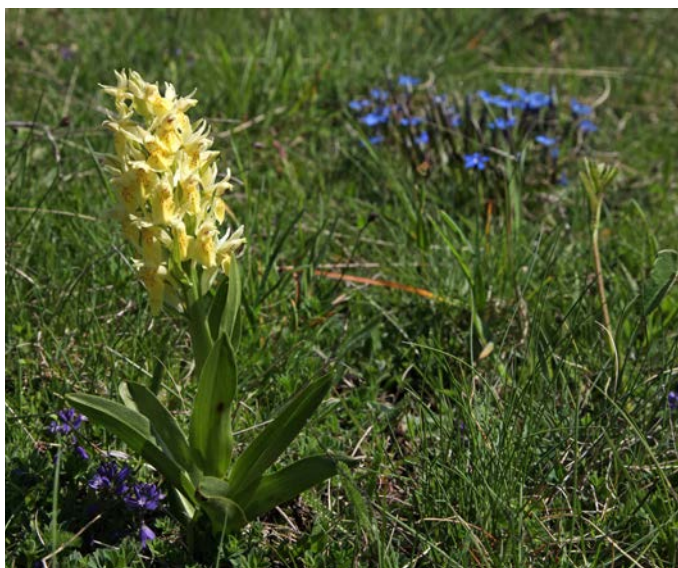
Morgondimmorna lägrar sig över Hechodalen varje morgon och termometern visar knappt tio plusgrader

På andra sidan de höga kullarna ligger Frankrike. Vilken utflykt i ett alldeles bedårande landskap. Strax före 13 vänder vi åter, fikar i ett litet café mitt ute i ingenstans men under en fullväxt bok med bred krona. Det är endast 12 grader i skuggan men solen värmer gott!

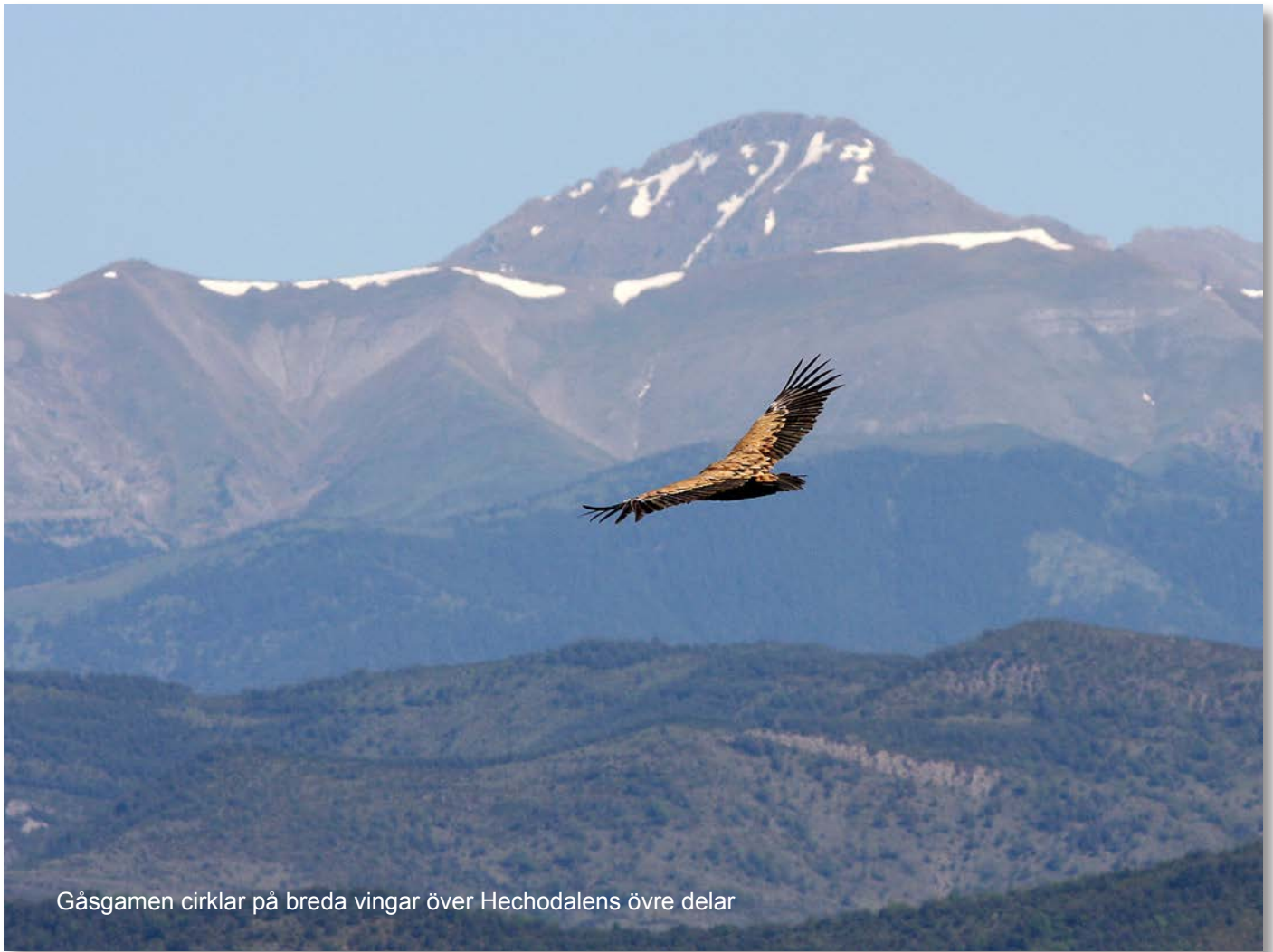
Strax efter det att vi åter passerat Boca del Infierno tar vi av åt öster, på en smal väg upp till Gabardito, en fåboliknande plats med betande kor. Här lär finnas både citronsiska och murkrypare men vi ser ingendera. Det är dock en paradisisk plats med ett stort lugn vilande över hela området. Vi ser nötskrika, smutsgam (både gamla och unga individer), en stor örn (sannolikt en kungsörn), svartkråka och de båda

arterna glada. Av fjärilar noteras segelfjäril, nässelfjäril, höfjäril, citronfjäril och någon art blåvinge. Några stora skalbaggar med svartvita vingar svärmar över ängen. När vi åter kör mot Hecho ser vi ett murmeldjur passera över vägen. Något överraskande, då det är mitt inne i högstammig skog.

Väl åter i "vår" by besöker vi Bar Subordan och beställer en lokal chorizo med pommes frites och ägg samt ett krus med öl. En liten ödla väcker munterhet genom sin nyfikenhet. Kvällen blir behaglig med sol, svag vind och cirka 22 grader. Vi njuter av att bara vara i byn. Och av utsikten från vårt fönster; En pastoral idyll med ett gammeldags bondelandskap. Idag har vi endast kört 7 mil.

Jola fotograferar blå gentiana

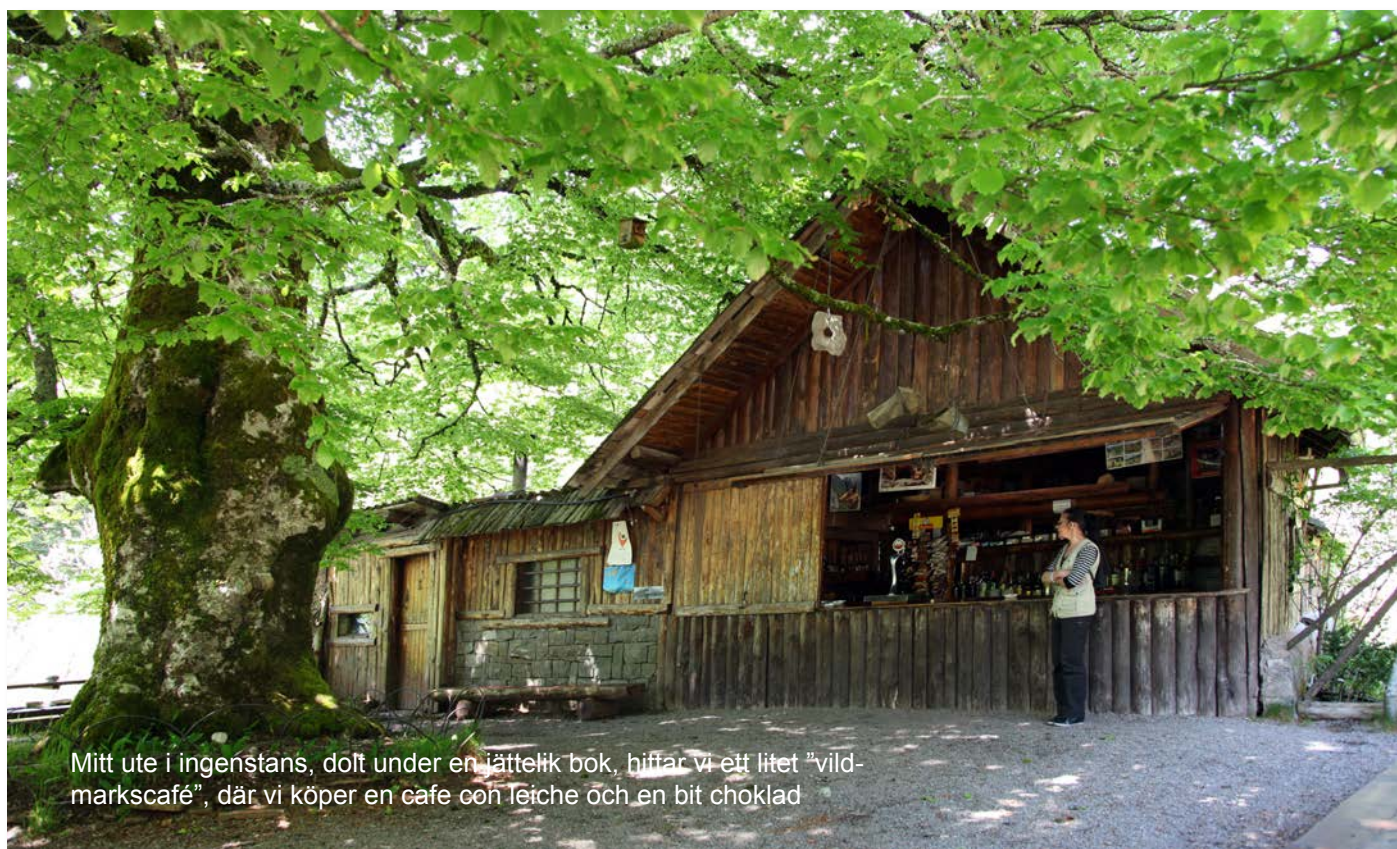
Gåsgamen cirkclar på breda vingar över Hechodalens övre delar

Längst upp i Hechodalen glesnar skogen ut och övergår i ängsmarker med ett flertal olika örter (ca 1 200 m ö h)

En vuxen smutsgam delar himlavalvet med två tornseglare

Mitt ute i ingenstans, dolt under en jättelik bok, hittar vi ett litet "vildmarkscafé", där vi köper en cafe con leiche och en bit choklad

Måndagen den 9 maj

Vi vaknar som vanligt klockan sju. Dimmorna ligger i smala sjok över dalen och solens strålar letar sig ner bland dem och löser upp dem. Termometern visar på nio plusgrader. Det är som allra vackrast i dalen på morgnarna. Frukost vid nio och sedan iväg söderut genom dalen. Någon mil söder om byn ser vi de nordligaste vinodlingarna, blommande vallmon och gott om glador, ormvråkar och svartkråkor. Den sydliga näktergalen skönsjunger från snåren, kornsparvarna från elledningarna och accaciorna håller på att blomma över, dock fortfarande omgivna av väldoft. Gulhämplingarna sjunger och stora, blåvingade skalbaggar söker sig till accaciablommorna.

Vi tar vägen mot Jaca men efter en knapp mil vänder vi ånyo söderut mot klostret San Juan de la Pena, passerar den lilla byn Santa Cruz de la Pena och kommer på serpentinvägar upp mot det gamla klostret. Vi stannar längs vägen, njuter av utsikten in över Pyreneerna, fotograferar segelfjärilar och gåsgamar på närhåll och studerar vägrenens vackra blomsterprakt. Det gamla munkklostret ligger inträngt under en mäktig klippa. Här sägs det att den heliga Graalen en gång förvarades, så platsen har fortfarande hög status. Det skuggiga läget gynnar främst gärdsmygarna, som sjunger från flera håll, liksom bofinkarna. En bit längre upp, i ljuset på bergets topp, ligger det nya, moderna klostret med en imponerande arkitektur. Omgivningen består av ängar och tallskog.

Vid halvett är vi åter tillbaka i den lilla byn Santa Cruz de la Pena. Ser på den spännande medeltidskyrkan, det platanomgärdade torget och de många skolklasserna som är på besök denna dag. Vi äter en egenkomponerad lunch i den lilla affären; baguetter med iberico-korv och en kopp cafe con

leiche. En timme senare är vi på väg tillbaka på vägen mellan Jaca och Hechodalen. Det är nu över 25 grader varmt och gott om termik - Vi ser två stora "skruvar" med rovfåglar ovanför de små bergen strax söder om vägen. Det är mellan 50-100 individer i varje "skruv". Talrikast är gåsgamarna och de båda arterna glada men vi ser även andra rovfåglar, som tyvärr inte låter sig artbestämmas, då vi saknar tubkikare. Av deras storlek att döma är det örnar av något slag.

Istället för att köra norrut i Hechodalen tar vi söderut och kommer efter en dryg timme till byn Riglos, som ligger strax nedför några mäktiga bergsmassiv - Los Mallos de Riglos. Berg som ser ut som stående, tjocka korvar. Vi kallar dem lätt ovetenskapligt för "bajskorvsbergen"! De är verkligen imponerande! Byn klättrar på bergssluttningen alldeles invid stupen och kyrkan tronar högst upp. Förutom byborna och bergsklättrare ser vi gås- och smutsgamar, alpkråkor, alp- och tornseglare, klippsvalar och medelhavsstenskvätta. Temperaturen är nu uppe i 28 plusgrader och solen bränner intensivt. Vi söker skuggan vid en bar ock släcker törsten med en öl. När vi lämnar byn noterar vi åkrar med mandelträd. Efter blomningen i januari har de nu satt stora frukter,

Byn Riglos ligger tätt under klipporna "Los Mallos", en mycket spektakulär bergsformation med gott om rovfåglar

som när dessa väl delas, visar sig "ruva" på själva mandeln. Några biätare håller på att gräva ut ett bohål i en sandbrink vid vägen.

Vi återvänder till Hechodalen och Jola konstaterar "att idag har vi glott så mycket att vi fått mjölksyra i ögonmusklerna". Och mer ska det bli, för när vi kommer en bit norrut håller man på att slå en äng och där har samlats stora mängder med både gamar och glador. Vi får goda närbilder på flera av arterna. Vägkanten lysas upp av högväxande blåeld och enstaka vallmon.

Strax före klockan 18 är vi åter i Hecho. Vi handlar mat och njuter av ännu en måltid i fönsterkarmen. Idag har vi kört 18,2 mil.

Vårt mysiga hotell (Hotel de la Val), där vi bor fem nätter och trivs förträffligt

Tisdagen den 10 maj

När vi vaknar idag bestämmer vi oss för att inte köra så långt, utan mer njuta av vad byn ger oss. Efter frukosten går vi därför ner till fälten och gårdarna nedanför själva byn. Solen skiner och det är friskt i luften - ännu en superb vårdag! Doften av blommande örter, fuktig mylla och spillningen från kreaturen blir till en härligt nostalgisk doft, som liksom inramar hela upplevelsen och ger den dess karaktär: Det gamla bondesamhällets.

Husen är byggda av sten och taken består av ockrafärgade stenplattor. Skorstenarna är karaktäristiska med sin runda, avsmalnande form och det runda, kupade taket. Ur några av skorstenarna kommer rök från husets köksspisar, vi känner det på doften. De smala grusvägarna inramas med grå stengården, liksom de omgivande fälten. Det växer fruktträd och bärbuskar men också resliga cypresser i mörkgrönt. Floden från bergen rinner fram över slipade stenbottnar och skiljer byn från de omgivande åkrarna och fälten. Vattnet är iskallt och klart. Potatisen har redan kommit upp med sin blast, liksom morötterna. På andra ställen sätter och sår man eller slår det första gräset med lien. Det är huvudsakligen de äldre männen som arbetar här. En herde med sin vallhund håller just på att föra sina får och getter till ett fält i utmarkerna. En hingst har just släppts in i en hage med tre ston och ett litet föl - och uppståndelsen är inte att ta fel på. Det frustas och positioneras under hela förmiddagen. Hundarna skäller, katterna smyger ljudlöst över de grå murarna och de frigående hönsen kacklar. All denna härlighet inramas av ljusa fält, mörka barrskogar och snötäckt bergstoppar. Vi kan inte vara mer i Pyreneerna än vad vi är just nu.

Sydnäktergal och svarthätta sjunger ikapp med koltrast och tutande turkduvor, gulhämplingarna har fått spatt och far runt i ostrukturerad sångflykt och tornseglarna klyver luft-havet under skriande himlafärd. Gladorna hänger över fälten i ekvilibristisk glidflykt och skatorna jagar bort dem om de kommer deras bon för nära. Rödhakens porlande sång blandas med steglitsernas kvitter och uppe i himlavalvet glider en och annan gås- och smutsgam fram på breda vingar. Inne i byn är det gråsparvarna och den svarta rödstjärten som håller revir.

Slånen blommar, liksom vallmon och smörblommorna. Den värmande solen lockar fram fjärilarna. Vi ser aurora- och segelfjärilar, nässel- och citronfjärilar samt en och annan obestämd vitvinge och nätfjäril. I stenrösenas noteras två arter odlor: Spansk murödla och den något större, lätt grönfärgade iberisk bergsödla.

Denna förmiddag i Hecho blir nog resan absolut största behållning; Vilken frid och vilken genuitet!

Under eftermiddagen far vi de få kilometrarna upp till byn Siresa med det gamla klostret. Klostret är tyvärr stängt och vi beställer istället en obligatorisk cafe con leiche på ett café i byn och talar länge med en tillmötesgående spanjor, egentligen utan att kunna nästan ett enda ord spanska. Det kallas att kommunicera med sitt kropps- och teckenspråk.

Utsikten från vårt hotellfönster är magnifik; ett gammeldags jordbrukslandskap. Vi ser gåsgamar och glador och hör gulhåplingens sång

Hussvalorna hämtar bomaterial i lögbrinken

Vi gör även en tur söderut i Hechodalen och besöker en ruin som är överväxt med murgröna. Den ligger mitt ute bland en massa åkrar och fält. I vägkanten växer rikligt med örter (såsom timjan och kungsmynsa), som lockar till sig förvånansvärt många fjärilar: aurora- och segelfjärilar, höfjärilar, blåvingar och nätfjärilar samt citronfjärilar. Vi ser även några svarthakade buskskvättor, som blir nya för resan.

Klockan halvtre är vi åter i Hecho, släcker törsten med en San Miguel-öl och pratar med en servitris som behärskar det engelska språket väl. Vi får reda på att byn Hecho fanns på sin nuvarande plats redan under medeltiden och att den fortfarande är ett livaktigt samhälle med en hel del barnfamiljer. Dagen avslutades som vanligt med ett besök i byns affär och en härlig middag i fönsterkarmen. Idag var vinet ett rött Crin Roja Cabernet Sauvignon, mjukt och med lång eftersmak. Den svarta rödstjärten sjunger sprakande och talgoxen filar på samma sång som här hemma; ti-ti-fyy, ti-ti-fyy...

Idag har vi bara kört 5,6 mil.

Onsdagen den 11 maj

Idag bestämmer vi oss för en utflykt till de lite mer högalpina delarna av Pyreneerna. Även idag är det strålande sol och 12 grader varmt i skuggan när vi vid halvtiotiden lämnar Hecho. Vi reser först österut till staden Jaca och därefter norrut mot den franska gränsen. Strax innan gränsen, och en lång tunnel genom bergen, tar vi av åt höger mot skidorten Astún. Vi kör nu den gamla vägen till Frankrike och kommer snart till bergspasset Puerto de Somport, som ligger på 1 640 meter över havet och utgör gränsen till Frankrike.

Här är ett av de bergspass som 100 000-tals flyttfåglar har att passera på sina resor till och från norra Europa. Avifauna, som var här på resa i april 2009, noterade mängder med flyttande fåglar, trots snöoväder! Bland annat sångare och skvättor. Vi kör ner ett stycke på den franska sidan, noterar att det här växer mycket bokskog och att det är mer frodigt till följd av mer nederbörd på den norra sidan av bergen. Här börjar även den långa pilgrimsvandringen till Santiago de Compostela - och vi ser några stackars pilgrimer som just startat sin vandring; Måtte de komma i mål!

Uppe på 1 800 meters höjd över havet ligger snön fortfarande kvar i små drivor. Solen värmer dock rejält och smältvattnet forsar ner i näraliggande bäckar. Av fåglar noterar vi alpråka, klippsparr, vattenpiplärka, hämpling, stenskvätta, försärla, gulhämpling, korp, dubbeltrast, klippsva och hus-svalor som hämtar bomaterial (lera) i en brink. På alpängarna är det gott om gula och röda orkidéer, blå gentiana och smörblommor. Aurorafjäril och näselfjäril flyger talrikt.

På ett litet och enkelt café med vacker utsikt över bergspasset, köper vi en café con leche och en glass, ser hur alla skidliftarna och skidhotellen nu står tomma efter vintersäsongen, och njuter av en "öronbedövande" stillhet; endast vinden drar viskande förbi!

Klippsparven söker föda på fjällängen där Spanien och Frankrike möts (1 620 m ö h)

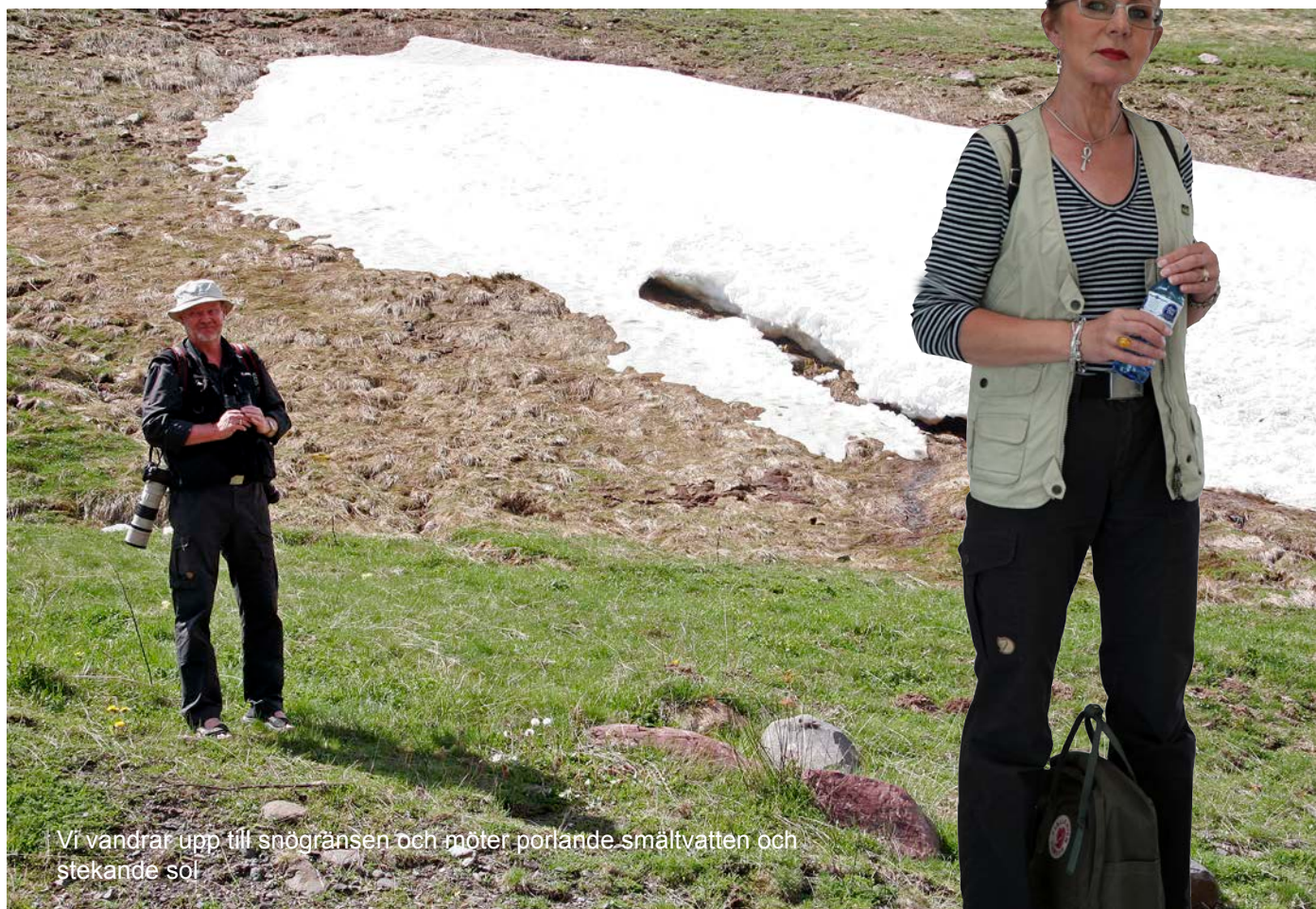
Strax före klockan 14 lämnar vi de höga bergen och far mot Jaca, tankar vår dieselbil med 44,21 liter för 54:42 EUR (dvs 1,23 EUR per liter eller drygt 11 SEK per liter), och kommer ner till själva staden. Eller rättare, till kastellet i stadens norra utkant. Enligt alla uppgifter har man här ett nytt fågelkryss (= en för mig ny fågelart) som i en liten ask. Fästningen är väl bibehållen och säkert över en kilometer i omkrets. Vi vandrar runt byggnaden, pustar i den höga värmen (27 grader C), som ger tydlig "høgsommarkänsla", och hör snart ett utdraget, lite inställsamt lockläte från själva muren. Jo då, där sitter den: Stensparven, som jag sökt vid flera tidigare resor i Spanien men aldrig hittat. Vi ser ytterligare två individer men också talrika tornseglare, glador, steglitser och gulhämplingar. Värmen är nu hög, så vi sätter

oss på en gatubar i skuggan och tar en öl och några välsmakande, gröna oliver. Då har man alltså fått ett nytt "kryss"! Vi far åter mot Hecho och värmen stiger till strax under 30 plusgrader - skönt att vi har en luftkonditionerad bil! Några kilometer före Hecho uppträder Jola en stor rovfågel mot skyn. Vi stannar och konstaterar att det är en gammal lammgam som kretsar över oss. Den kommer allt närmre och passerar oss på cirka 20 meters håll. Fantastiskt! Sällan har jag väl sett en lammgam så nära! Den är verkligen majestätisk och sällsynt; Man räknar med knappt 500 individer totalt i Europa, Mellanöstern och Nordafrika.

Strax före klockan 17 är vi åter "hemma". Idag har vi kört 16,4 mil.

Stensparven blir för mig ett "nytt kryss", då jag sökt den vid tidigare resor men aldrig funnit den

Vi vandrar upp till snögränsen och möter porlande smältvatten och stekande sol

Torsdagen den 12 maj

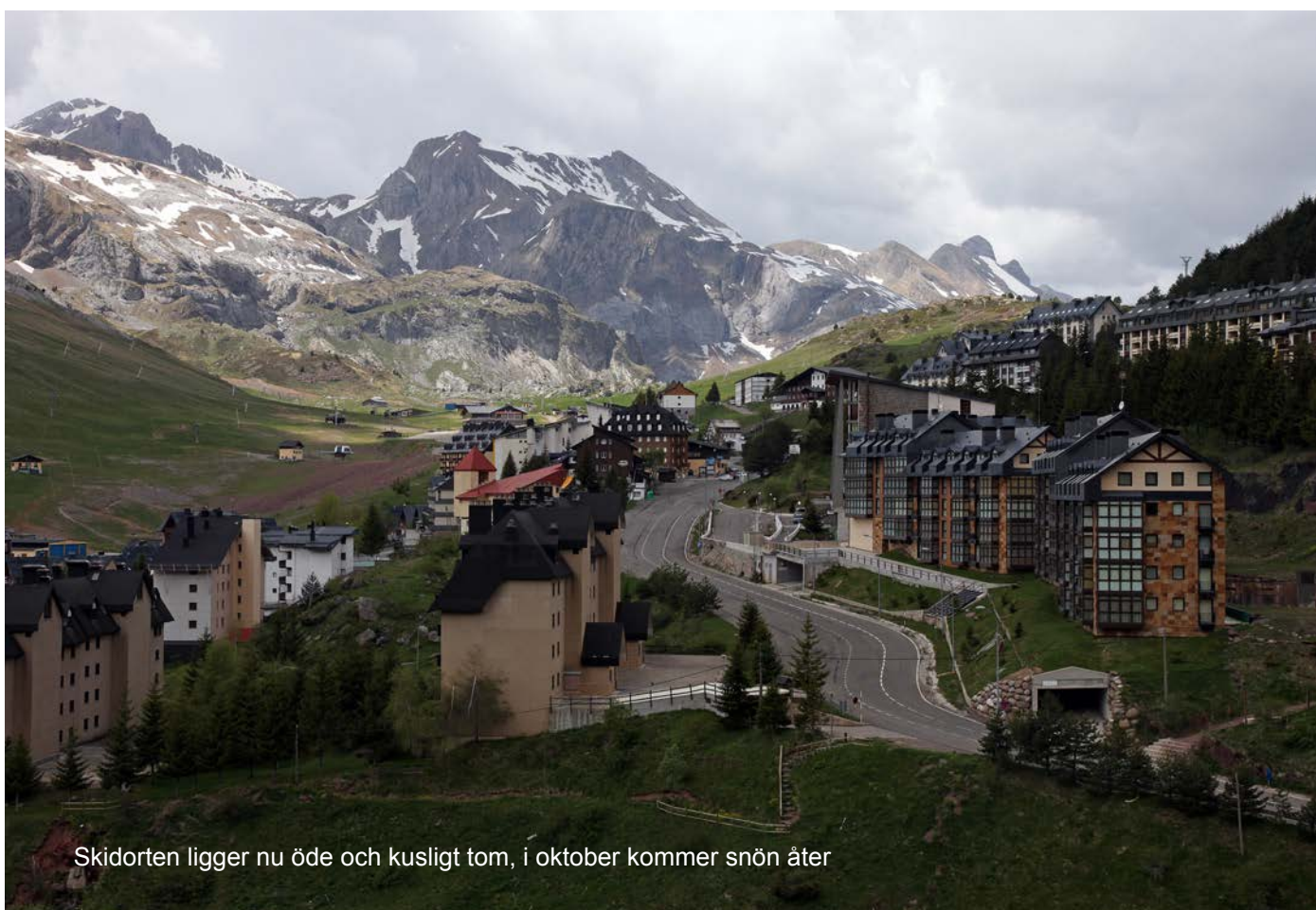
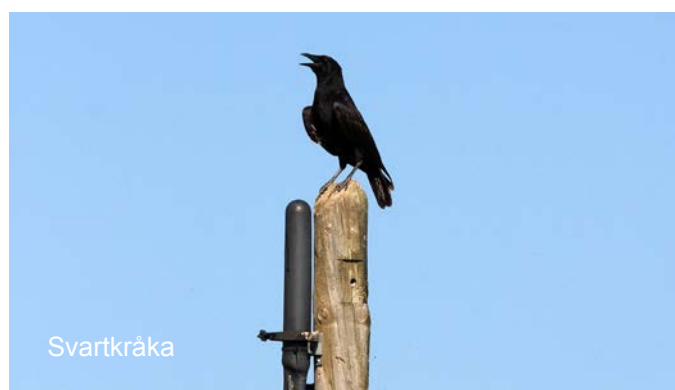
Tidigt på morgonen ringer Lena Ellman från Sverige och hör om vi drabbats av den jordbävning som ägde rum i Spanien kvällen före. Vid närmare efterforskning visar det sig att den inträffat i sydöstra delen av landet och att nio personer dödats och många skadats av raserade hus. Det är många decennier sedan landets drabbades av en jordbävning, så för de flesta kom detta som en överraskning. Vi har dock inte märkt något där vi bor.

Idag avser vi att påbörja färden mot Barcelona. Vi betalar vårt trevliga hotell och lämnar vår fina by strax före klockan 10. Färden tillbaka blir på samma vägar vi kom. Vi passerar återigen Sierra Guara och passet Puerto de Monrepos (1 280 m ö h), de stora dammarna med turkosfärgat vatten och staden Barbastro. Här stannar vi för en obligatorisk cafe con leche och en glass på Cafe Erta.

Färden går vidare och vi stannar för en picknick-lunch i vägkanten utanför Tarrega. Vi har kört en bit från motorvägen och intar vår måltid bredvid en mandellund och en veteåker och med en av våra resväskor som bord. Det blir bröd, oliver, tortilla och chorizo. Luften dallrar i hettan och vi ser ett flertal gåsgamar och glador i luften, liksom en tornfalk och en härfågel på åkern i vår närhet.

Tio mil före Barcelona försöker vi hitta ett boende i några av de små byarna men det visar sig avsevärt svårare än vi tänkt oss - efter två timmars letande hittar vi så Hostal Les Torres. När vi installerat oss i ett inte alltför trevligt boende - Vi saknar redan Hecho - besöker vi restaurangen och äter spanskt bröd med vitlök, olivolja och tomat samt en typisk paella med tillhörande vin. När vi återvänder till rummet är kvällen ljummen och cikadorna spelar intensivt. Vi är nu långt från bergen och nära Medelhavet.

Vi har idag kört hela 38,5 mil.

Skidorten ligger nu öde och kusligt tom, i oktober kommer snön åter

Fredagen den 13 maj

Vi vaknar som vanligt vid sjutiden och kan blicka ut över ett berg med många små spetsiga toppar och en liten by med en vacker kyrka i sandsten. Gulhämplingarna och steglitserna sjunger och några ringduvor sitter på elledningarna. Vi kommer iväg utan någon frukost i magen och tar betalmotorvägen till Villafranca. Ända sedan man i ungdomen konsumerade någon flaska Villafranca har jag velat se hur den platsen ser ut. Det har blivit en stor stad men omgivningarna är fyllda av böljande vinodlingarna. Att vårt billiga "ungdomsvin" fått namnet Villafranca förstår vi dock.

I den lilla byn Canyelles äter vi en välsmakande frukost; Cafe con leiche, ett nybakat bröd med chorizokorv och ett glas nypressad apelsinjuice, som smakar himmelskt och doftar som apelsinblommor. Så småningom kommer vi ner till Medelhavets strand, strax söder om Barcelona, tar in på

Hotel Minos och avnjuter ännu en egenproducerad middag med lokala produkter på hotellets balkong. En ljum vind drar in från havet och i de omgivande trädgårdarna blommar rikligt med bougainvillea och mullbärsträd.

Lördagen den 14 maj

Idag är det dags att resa hem. Vi köper några flaskor gott, spanskt vin och packar våra väskor. I god tid lämnar vi tillbaka vår hyrbil och konstaterar att vi totalt kört ca 140 mil under dagarna i norra Spanien. Idag har vi dock bara kört 1,7 mil.

Vi lämnar Barcelona strax före klockan 15 och far med Swiss Air via Genève till Kastrup. Hemma på Solbrinken i Hässleholm är vi strax efter 21, noterar att rulltrapporna - som vanligt - inte fungerar på resecentrum och att det är skräpigt och nerklottrat på många platser i vår stad.

Epilog:

Vi hade egentligen tänkt att hinna med att besöka även Barcelona och floden Ebro's delta men insåg ganska snart att det skulle bli för mycket bilkörande. Istället kom vi att stanna i Pyreneerna så gott som hela tiden. Dels för att vi trivdes så väl i byn Hecho men också för att här var så mycket att titta på och fotografera, främst då det gällde naturen. Vi hittade verkligen vårt lilla paradiset!

Gulhämplingen sjunger intensivt från stenröset

Rovfåglarna

En gammal (adult) lammgam passerar rakt över oss

En ung (mörkfärgad) och en...

gammal (ljus) smutsgam

Gåsgamarna kommer vi ibland väldigt nära; De är magnifika i storlek

Ormvråkarna är inte direkt vanligt förekommande

En ormörn - svår att artbestämma utan tubkikare

En brunglada spanar efter byte i vallen

En glada har slagit ett byte i vallen och fått gräset "på köpet"!

Maten

